

„I ty hloupoučká,“ objala ji Jana kolem ramen. „Párkrát jsem tam byla s tetou Klárou. Pomáhala jsem jí odtamtud odnášet koše s vymandlovanými prostěradly a cíchami, když jsme převlékaly postele.“

„Vážně jsi tam byla? A co tam je?“ naléhala Vendulka, ale Jana se jen smála.

„Vždyť ti to povídám. Jsou tam regály a v nich jsou vyrovnané čisté cíchy a prostěradla.“

„A to je před námi musejí zamykat?“ zamračila se Vendulka, která si do té doby byla jistá, že když se někde zamyká, musí tam být schované nějaké tajemství.

Jana pokrčila rameny.

„To je taky takové pravidlo. Aby se odtamtud nic neztrácelo, víš?“

Vendulka tu novinku chvíli vstřebávala. Nechtěla si připustit, že by za těmi dveřmi opravdu nebylo nic jiného než čistá povlečení.

„A já bych se tam ale stejně chtěla podívat,“ pronesla nakonec rozhodně.

A protože byly Vánoce a Jana věděla, že jsou to její poslední Vánoce s Vendulkou a v domově vůbec, rozhodla se, že holčičce její přání splní. Sice pro ni návštěva skladu asi nakonec nebude nijak ohromující, ale co by pro ni neudělala. Chytla Vendulku za ruku a vedla ji do svého pokoje. Byl to pokoj na chlup podobný tomu, v jakém spala Vendulka – šest postelí, šest nočních stolků, jeden větší stůl se čtyřmi židlemi a hned za dveřmi velká skříň s posuvnými dveřmi. Rozdíl byl jen v tom, že tohle byl pokoj velkých holek, zatímco ona ještě spala v pokoji pro mladší děvčata. Jana přistoupila k nočnímu stolku u své postele. Vzala z něj konvici s černým čajem a nalila si trochu do hrníčku.

„Poslyš, ale nikomu ani muk!“ dala si prst na rty.